

דף מג.

הרמב"ם הל' פטולי המוקדשין פי"ח ה"ח
ein meshet ab.
ein le'il daf mev: ein meshet d

הרמב"ם הל' פטולי המוקדשין פי"ח ה"ז
ein meshet g.

אין חיבור קרת אלא על אכילת דברים שהתרו בין לאדם לבין למזבח. אבל אם אכל מן המתר עצמו אינו חיבור קרת אלא לזקה באוכל פסולין המקדשין שאין בהם פגול. כיצד. מנחה שנתפגלה. האוכל כזית משעירה בziejיד חיבור קרת. אבל אם אכל מן הקמן שלו או מן הלבונה אינו חיבור קרת. לפי שהן הן המתרים את השירים לאדם. וכן זבח שנתפגלה. האוכל כזית מבשרו או מאימוריו או מבשר העולה חיבור קרת. אבל אם אכל כזית מן הדם אינו חיבור עליו משום פגול. שהדם מתר את האימוריין לקרב למזבח והאימוריין מתרין את הבשר לאדם. ודם העולה מתר בשורה למזבח. ודם מטהאת העוף מתר בשורה לכחנים. ודם עולת העוף מתר בשורה לשורה למזבח. ודם חטאות הנש靠谱ות מתר איימורייהם למזבח. לפיכך חיבור על איימורייהם משום פגול. הקמן והלבונה מתרין השירים לכחנים. שני בבשי עצרת מתרין שתי הלחם לכחנים. וכן שני בזיכי לבונה מתרין לחם הפנים לכחנים. אבל הדברים שאין

לְהַם מִתְיָרֵין כִּגּוֹן בְּשֶׁר חֲטֹאות הַנְּשָׁרֶפֶת וּמִנְחֹות הַנְּשָׁרֶפֶת אֵין מִתְפְּגֵלִין לְעוֹלָם:

דף מג:

הרמב"ם הל' פטולי המוקדשין פ"ג ח"י עין משפט א.

קֹמֶץ שְׂנִתְפָּגֵל וּמִקְצָתוֹ בָּאָרֶץ וּמִקְצָתוֹ מִשְׁלָה בּוֹ הָאוֹר יְעַלָּה כְּלוֹ:

עין משפט ב.ג. **הרמב"ם הל' פטולי המוקדשין פ"ח ח"א**

וּפְגָול או נוֹתָר או טְמַא ▷ שְׁהָעַלְן לְרֹאשׁ הַמִּזְבֵּחַ מִשְׁמִשָּׁלָה הָאוֹר בְּרַבּוֹן פְּקֻעַ אָסּוֹרָן מֵהֶן. וְהַאֲמֹרִין מִצְטְּרֵפִין עִם הַבָּשָׂר לְכִזְיוֹת בֵּין בָּעוֹלָה בֵּין בְּשָׁאָר קָדְשִׁים לְחַיְבָן עַלְיוֹ מִשּׁוּם פְּגָול או נוֹתָר או טְמַא:

עין משפט ד. **הרמב"ם הל' פטולי המוקדשין פ"ח ח"ג**

כָּל אָדָם שְׂנִטְמָא ▲ טְמַא שְׁחִיבֵין עַלְיָה כְּרָת עַל בִּיאָת הַמִּקְדֵּשׁ וְאֶכְלָל כִּזְיוֹת מִן הַקָּדְשִׁים בֵּין בְּקָדְשׁ טָהוֹר בֵּין

ג. **כسف משנה:** קומץ שנתפgle כו'. גם זה בפרק ב"ש (דף מ"ג):

כ. **כسف משנה:** ופיגול או נותר או טמא וכו'. בפרק ב"ש (דף מ"ג) מימרא דרי' ופרש לה ר' זира: ואימורים מצטרפים וכו'. ברייתא וגמ' דזובחים (דף ק"ט):

ל. **כسف משנה:** כל אדם שנטמא וכו'. בר"פ השוחט ומעלה (דף ק"ו) תנן הטמא שאכל בין קדש טמא בין קדש טהוֹר חייב. ומה שהחנה שצרכיך שהיה חייב על ביאת המקדש אפשר שהטעם מדקיש קדש למקדש כדאיתא בפרק כל הפסולים (דף ל"ג). ומ"ש בمزיד הרי זה נתחייב כרת וכו' ואם אכל בשגגה מביא קרבן עולה ויורך. משנה בריש כריתות ומפורש בתורה. ומ"ש ומניין שאינו מדבר אלא בטומאת הגוף וכו'. בפ' ב"ש (דף ל"ג): מיתתי לה

בקדש טמא. במזיד הרי זה נתחייב כרת שנאמר 'זחנפש אשר תאכל מזבח השלמים אשר לה' וטמאותו עליו ונכרצה'. ואם אכל בשגגה מביא קרבן עולה ויורד. ומפני שאין מדובר אלא בטמאת הגוף שנאמר 'זחנפש כי תגע בכל טמא בטמאת אדם או בבהמה טמאה או בכל שקץ טמא ואכל מבשר זבח השלמים אשר לה' ונכרצה'. והוא הדין לשאר קדשי מזבח. והיכן הזהיר על עון זה ביוולדת שחורי נאמר בה 'בכל קדש לא תגע':

מקראי אחרני ורבי מיתי לה מהאי קרא ומשמעו לרביינו דמהאי קרא משתמש טפי: והיכן הזהיר על עון זה ביוולדת וכו'. בפרק כל הפסולין (דף לג:) ובפרק אלו הן הולקין (דף י"ד) אמר ר"ל וכי ואע"ג דר"י פlige ויליף לה מקראי אחרינו כתוב לרביינו כר"ל משום דתניא כוותיה: